

בבית המשפט העליון

בש"פ 7813/18

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

העורר: וגדי גיוסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 25.10.2018 במ"ת 676-09-18 שניתנה על ידי כבוד השופטת שרית זמיר

בשם העורר: עו"ד דן באומן

החלטה

1. לפניי ערר על סירוב בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטת שרית זמיר) להיענות לבקשה שהגיש המבקש ביום 25.10.2018, להקדים את מועד הדיון בשאלת דיות הראיות וההצדקה להמשך מעצרו של המבקש, דיון הקבוע ליום 12.11.2018, וזאת מהטעם ש"יומנו של בית המשפט אינו מאפשר הקדמת הדיון".

2. אף אם נניח כי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996 מקנה זכות ערר ביחס להחלטות שכל עניינן קביעת מועדים, הרי שברור וגלוי כי התערבות בעניינים מסוג זה תעשה אך ורק במקרים חריגים, כאשר לוח הזמנים שנקבע על ידי הערכאה הדיונית אינו סביר בעליל, ויש בו משום פגיעה בלתי מתקבלת על הדעת בזכויות העורר. הטעם לכך פשוט: זמנה של כל ערכאה שיפוטית מוגבל, ויש להקצתו בין התיקים השונים באופן מושכל, בשים לב למכלול המשימות והמטלות המונחות לפתחה. לערכאת הערעור אין אפשרות לבחון את יומנה של הערכאה הדיונית, ואין ביכולתה להעריך האם בית המשפט קמא ביצע כהלכה את מלאכת התיעדוף. כל שערכאת הערעור יכולה לעשות הוא להורות על מתן עדיפות לתיק זה או

אחר שהובא במקרה לעיונה. ואולם, התערבות שכזו, המבוצעת על בסיס נקודתי וללא ראייה כוללת, היא במרבית המקרים בלתי ראויה ובלתי צודקת. על כן מוטב, ככלל, להימנע ממנה (והשוו סעיף 1(1) לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט – 2009, המתייחס ל"החלטה בעניין קביעה ושינוי של מועדי דיון...").

3. בענייננו המועד ששינויו מתבקש נקבע על ידי בית המשפט בתום דיון שהתקיים ביום 7.10.18. נדרשו למבקש לא פחות מ-18 ימים על מנת לבקש את הקדמת הדיון, כאשר במועד בו התבקשה ההקדמה נותרו עוד 18 ימים עד למועד הדיון שנקבע. מצב דברים זה בוודאי שאינו בא בגדר אותם מקרים חריגים, העשויים להצדיק התערבות של ערכאת הערעור ביומנה של הערכאה הדיונית.

4. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשע"ט (1.11.2018).

ש ו פ ט